

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1113/2025
16.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела кријумчарење у саизвршилаштву из члана 236. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Ненада Ћирића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4 49/24 од 01.04.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 394/25 од 24.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 16.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Ненада Ћирића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4 49/24 од 01.04.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 394/25 од 24.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4 49/24 од 01.04.2025. године:

-окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела кријумчарење у саизвршилаштву из члана 236. став 1. у вези члана 33. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде,

-окривљени ББ оглашен је кривим због извршења кривичног дела кријумчарење у саизвршилаштву из члана 236. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од 6 месеци, те је опозвао условну осуду изречену пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 665/22 од 26.09.2022. године и узео као утврђену

- 2 -

казну затвора у трајању од 8 месеци, те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде,

Окривљени су упозорени да, уколико не плате новчане казне у остављеном року, суд ће исте заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, уколико окривљени плате само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени исплате остатак новчане казне извршење казне ће се обуставити.

Истом пресудом, окривљеном АА и ББ у изречене казне затвора урачунато је и време проведено у задржавању од 03.05.2023. године до 04.05.2023. године. На основу члана 87. у вези члана 236. став 3. КЗ од окривљених је одузета роба, а на основу члана 87. КЗ у вези члана 236. став 4. КЗ одузето је превозно средство – аутобус марке „...“, док је на основу члана 87. КЗ према окривљеном ББ је изречена мера безбедности одузимања предмета и то мобилног телефона. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 394/25 од 24.06.2025. године одбијена је жалба браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Ненада Ћирића као неоснована и пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције Кпо4 49/24 од 01.04.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је заједнички бранилац окривљених АА и ББ - адвокат Ненад Ћирић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан, побијане пресуде преиначи у целини у ослобађајуће или исте укине и предмет врати на поновни поступак првостепеном или другостепеном суду. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 2. и 3. ЗКП, као и предлог да се стави ван снаге мера безбедности одузимања предмета – аутобуса марке „...“.

Врховни суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП. Наведене повреде закона бранилац образлаже наводима да су нижестепени судови утврдили да постоји прво

алтернативно постављено обележје бића кривичног дела, односно да се окривљени баве преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора, те да суд сматра да је намера бављења доказана тиме што се у полицијској евиденцији наведени превозник већ више пута појављивао као превозник код кога је контролом на тајним скривитим местима у фабричким шупљинама и прерађеним деловима возила проналажена непријављена роба. По ставу одбране, да би се овако нешто могло тврдити, а уколико је суд сматрао ову чињеницу као једним од показатеља намере бављења преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора онда је морао исто са сигурношћу утврдити, а то је могуће једино писаним доказима на које се позивају сведоци – правноснажним одлукама и службеним евиденцијама. Даље се наводи да у току поступка није утврђено ни доказано да су се окривљени дуготрајно посветили преношењу робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора или да су барем имали такву намеру, те да је погрешно суд сматрао доказаном намеру бављења преношења робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора и да није довољно као што суд сматра да је дело учињено само једном радњом. У вези са изнетим, бранилац наводи да је окривљени АА указивао да је желео да дође до новца због болести оца, те закључује да исти није имао намеру да се бави сталним преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора, већ само како би дошао до новца ради помагања у лечењу оца. Стога је став одбране, да је у конкретном случају, немогуће говорити о постојању кривичног дела „кријумчарење“, већ евентуално о постојању кривичног дела „недозвољена трговина“.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, које су законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти износи сопствену оцену изведених доказа, везану за постојање радње извршења кривичног дела и умишљаја односно намеру окривљених и на својим чињеничним закључцима, другачијим од оних утврђених побијаним пресудама, заснива и свој став да у радњама окривљених нема елемената кривичног дела за које су оглашени кривим, односно да је суд погрешно применио закон у погледу правне квалификације кривичног дела за које су оглашени кривим, на који начин, по ставу Врховног суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је такође законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац окривљеног, а како и сам нумерише, указује на повреду закона из члана 16. ЗКП, коју детаљно и образлаже под тачком 2. захтева.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења означава и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, коју образлаже наводима да је неправилна одлука о кривичној санкцији – изрицању мере безбедности одузимања предмета, јер у погледу изречене мере безбедности одузимање предмета не постоји законски разлог за одузимање аутобуса и мобилног телефона.

- 4 -

На описани начин, по ставу Врховног суда, бранилац, иако се позива на законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости (члан 439. тачка 3) ЗКП) исти у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 2. ЗКП.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде закона из члана 16. и 441. став 2. ЗКП нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Ненада Тирића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић